

Gubben ock gumman.

Efter Elisabet Olofsdotter, Flors i Burs.

1. Gub-ben u gumman sat u tal-täs vi, u dä va mä

frögd u gammen: »In-tä va du moi, nä sum ja föst sag di, ai

häl-lar nä vör komm ti-sam-men.» — »Va ja in--tä moi, så

va ja, sum ja kann, män ja va så gou kvinnä, sum dä u va mann.» För

aj-ja! U dä säg-dä ha, u dän sid för-gät ha ald-ri.

2. Källiggi tou sin svärvädä rukk
u dorvädä sin mann i pannen:
»Dä u jär så latar sum 'n gammel stukk,
män rännar läikväl till 'n annen.
Däit ja bir di ga, dä ska dä u ju löidä,
för ja jär jä dän, sum matmour ska haitä.»

3. Gubben han gikk ei hässelgarden sin
 u skar si dä täu käppar väitä.
 Källiggi svärd för läiv u för döid:
 »Ja, daim skatt du jälv fa släitä.»
 Dän ainä av aik, dän andrä av lind,
 u' daim dägdä han pa danekvinnen sin.
4. Bani di uppa uggen kraup,
 u kattar joug undar gröitu.
 Män mitt uppa golvä haldes dä tigg
 så skinnfliggar flaugdä väggar umkrigg.
5. Bounden han gikk si äutum säin dur,
 där möitar han sin grannäs kvinnä.
 »I nat har ja laikt mä källiggi mäin,
 så't bäggä mäinä augå rinnä.»
6. »Har du laikt mä källiggi däin så i nat,
 så't bäggä däinä augå rinnä?
 Har ha pälsä upp ditt gamblä töiväskinn,
 så gärd ha sum a ärli kvinnä.
 Så ska var källigg gärä bäi sin;
 ja ska u ga haim u gärä så bäi min.
 För aj-ja! U dä sägdä ha, u dän sid förgät ha aldri.